

## USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Langáška (soudce zpravodaj) a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Ivo Pospíšila v právní věci žalobce: **J. K.**, zastoupený Mgr. Ondřejem Ripelem, advokátem, sídlem Na Příkopě 857/18, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, odbor azylové a migrační politiky, sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. června 2018 č. j. OAM-100/LE-LE05-LE26-2018, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 8. listopadu 2018 č. j. 13 Az 35/2018 - 42

### t a k t o :

- I. Kasační stížnost žalobce **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Ondřeji Ripelovi, advokátu, **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši **8 228 Kč**, která je splatná do jednoho měsíce od právní moci tohoto usnesení z účtu Nejvyššího správního soudu.

### Odůvodnění:

[1] Žalobci byl trestním příkazem Obvodního soudu pro Prahu 8 ze dne 25. dubna 2018 sp. zn. 1 T 47/2018 uložen (již podruhé v řadě) trest vyhoštění za přečin maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání. Zároveň byl žalobce vzat do vyhošťovací vazby.

[2] Dne 25. května 2018 požádal žalobce o mezinárodní ochranu. Při pohovoru uvedl, že od roku 2004 žil v České republice s manželkou, po rozvodu se na čas vrátil domů na Ukrajinu. V roce 2007 definitivně opustil Ukrajinu kvůli práci. Jiný důvod opuštění vlasti než práci žalobce vyloučil. O mezinárodní ochranu žádá hlavně kvůli dceři, která žije v České republice, pečuje o ni matka. Žalobce se s ní vidá jednou týdně a platí jí výživné. Na Ukrajinu se žalobce nemá kam vrátit. Zůstal mu sice dům po rodičích, ale po jejich smrti se o něj nikdo nestaral a je v demoličním stavu. Žádné problémy by žalobce po návratu na Ukrajinu neměl, snad jedině kdyby ho povolali do armády. Navíc by nemohl platit výživné dceři, nevydělal by si na ně. Bývalá manželka by na něj mohla podat i trestní oznámení.

[3] Rozhodnutím označeným v záhlaví žalovaný neudělil žalobci mezinárodní ochranu, neboť skutečnost, že nezletilá dcera žalobce má v České republice povolen trvalý pobyt, není možné podřadit pod žádný z důvodů podle § 12 – 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů. Žalovaný dále uvedl, že branná povinnost, kterou žalobce při pohovoru též zmínil, je základní státoobčanskou povinností a sama o sobě není důvodem pro udělení mezinárodní ochrany. Žalobce doposud nepřevzal povolávací rozkaz. V současné době se navíc bojových operací účastní pouze profesionální vojáci či dobrovolníci a existuje též možnost výkonu náhradní (civilní) vojenské služby. Žalovaný též podotkl, že žalobce pochází ze západní části Ukrajiny, jíž se boje ve dvou východních oblastech nijak nedotýkají. V závěru svého rozhodnutí žalovaný zdůraznil, že prostřednictvím mezinárodní ochrany nelze vyloučit právní následky jiných rozhodnutí (v případě žalobce uložení trestu vyhoštění), při jejichž vydávání byly rodinné vazby žadatele zohledněny.

[4] Žalobu proti rozhodnutí žalovaného zamítl Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) rozsudkem označeným v záhlaví. Zaměřil se na námitku, že měl být žalobci udělen humanitární azyl, neshledal však žádný důvod hodný zvláštního zřetele, pro který v případě žalobce připadala tato forma mezinárodní ochrany v úvahu. Bezpečnostní situace na Ukrajině ani žalobcova obava z výkonu vojenské služby dle názoru městského soudu neodůvodňují ani udělení doplňkové ochrany. Na závěr městský soud konstatoval, že důvodem žádosti žalobce o mezinárodní ochranu byla primárně snaha o legalizaci pobytu na území České republiky.

[5] Žalobce (dále též „stěžovatel“) podal proti rozsudku městského soudu včas kasační stížnost. Namítal, že z důvodu probíhajícího ozbrojeného konfliktu se v žádném případě nemůže vrátit na Ukrajinu. Oprávněně se obává o svůj život, neboť počet padlých vojáků, kteří byli povoláni z obce, odkud stěžovatel pochází, a z okolí, je vysoký. Nastoupení vojenské služby se v případě stěžovatele rovná uložení trestu smrti. Stěžovatel je pacifista. Na Ukrajině se nemá kam vrátit, všichni jeho známí buď odešli, nebo zemřeli. Městský soud porušil zákaz libovůle a stěžovatel trvá na tom, že mu měl být udělen humanitární azyl.

[6] Nejvyšší správní soud vyhodnotil kasační stížnost jako nepřijatelnou ve smyslu § 104a odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), neboť svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele (k výkladu tohoto pojmu viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. dubna 2006 č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, č. 933/2006 Sb. NSS). Ačkoli usnesení, jímž se kasační stížnost odmítá pro nepřijatelnost, nemusí být odůvodněno (§ 104a odst. 3 s. ř. s.), Nejvyšší správní soud stručné odůvodnění připojuje.

[7] Městský soud zcela správně odkázal na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, dle níž *„smysl institutu humanitárního azylu lze spatřovat v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto patrné ‚nehumánní‘ azyl neposkytnout. [...] Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na varianty, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody*

pokračování

*udělování humanitárního azylu – sem lze příkladmo zařadit například udělování humanitárního azylu osobám zvláště těžce postiženým či zvláště těžce nemocným; nebo osobám přicházejícím z oblastí postižených významnou humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory – ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly“ (rozsudky ze dne 11. března 2004 č. j. 2 Azs 8/2004 - 55 či ze dne 21. března 2018 č. j. 6 Azs 6/2018-33). Stěžovatelův případ však nelze k žádnému z vyjmenovaných případů připodobnit. Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. března 2004 č. j. 5 Azs 4/2004 - 49 „nelze za důvod přiznání azylu považovat skutečnost, že se stěžovatel odmítal prezentovat k výkonu základní vojenské služby, neboť tato skutečnost bez přistoupení jiných okolností není důvodem pro udělení azylu a nelze ji ani vnímat jako případ zvláštního zřetele hodný pro udělení humanitárního azylu“. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 7. srpna 2012 č. j. 2 Azs 17/2012 - 44 potom vyplývá, že samotné odmítání vojenské služby „odůvodněné obavy z pronásledování ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu ještě nezakládá, a to ani tehdy, pokud by výkon vojenské služby byl spojen s rizikem účasti při bojových akcích ve válečném konfliktu. Může je zakládat, pokud je odůvodněno reálně projeveným politickým nebo náboženským přesvědčením“, které však nepředstavuje prosté stěžovatelovo konstatování, že by nedokázal nikoho zabít (srov. obdobně usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 19. ledna 2017 č. j. 10 Azs 235/2016 - 36 dne 4. dubna 2018 č. j. 6 Azs 12/2018 - 34). Nediskriminačně vymezená branná povinnost není relevantní ani pro udělení doplňkové ochrany (například usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 25. října 2017 č. j. 6 Azs 290/2017 - 23). Mezinárodní ochranu nelze udělit ani s ohledem na ozbrojený konflikt na Ukrajině (usnesení ze dne 15. ledna 2015 č. j. 7 Azs 265/2014 - 17, ze dne 9. prosince 2015 č. j. 6 Azs 232/2015 - 32, ze dne 13. prosince 2016 č. j. 6 Azs 291/2016 - 33 či ze dne 22. února 2018 č. j. 8 Azs 123/2017 - 40). Stěžovatel pochází z města Rachov v Zakarpatské oblasti, tedy ze západní části Ukrajiny, jíž se bojové operace přímo nedotýkají (například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. prosince 2015 č. j. 5 Azs 158/2015 - 24 či již citované usnesení č. j. 6 Azs 12/2018 - 34).*

[8] Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu tedy poskytuje dostatečnou odpověď na stěžovatelovy námitky. Nejvyšší správní soud rovněž nedospěl k závěru, že by městský soud hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva.

[9] Výrok o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti se opírá o § 60 odst. 3 větu první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

[10] Stěžovateli byl usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 27. prosince 2018 č. j. 6 Azs 372/2018 - 12 ustanoven zástupcem advokát. Odměnu za zastupování v tomto případě hradí stát (§ 35 odst. 9 s. ř. s., věta první za středníkem). Ustanovenému zástupci byla přiznána odměna za dva úkony právní služby spočívající v převzetí a přípravě právního zastoupení (§ 11 odst. 1 písm. a) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „advokátní tarif“) a v sepisu a podání doplnění kasační stížnosti (§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu], za něž mu za každý náleží odměna ve výši 3 100 Kč (§ 7 bod 5 aplikovaný na základě § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu]. Ustanovený zástupce žalobce sice vyčíslil odměnu za jeden úkon právní služby na 2 480 Kč, v řízení před správními soudy se však dvacetiprocentní snížení podle § 12a advokátního tarifu

neuplatní a Nejvyšší správní soud mu přiznal odměnu v plné výši podle § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu. Ustanovenému zástupci žalobce dále náleží za každý úkon právní služby paušální náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Ustanovený zástupce dále žalobce doložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty, přiznaná odměna se mu proto zvyšuje o 21 % čítajících výši této daně na celkových 8 228 Kč. K jejímu uhrazení byla stanovena přiměřená lhůta jednoho měsíce.

**P o u č e n í:** Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. února 2019

JUDr. Tomáš Langášek  
předseda senátu